

[Industriministeren]

række foranstaltninger med det formål at skærpe den danske sanktionspolitik over for Sydafrika.

I folketings beslutningens punkt d pålægges det regeringen – om nødvendigt ved lov – at standse enhver form for danske nyinvesteringer i Sydafrika.

Lovforslaget har til formål at gennemføre folketings beslutningens afsnit om forbud mod nye investeringer i Sydafrika.

I overensstemmelse med folketings beslutningen dækker forbuddet enhver form for danske investeringer i Sydafrika. Forbuddet gælder også tilfælde, hvor midlerne til finansiering af investeringerne ikke overføres her fra landet.

Det har ikke kunnet konstateres, at der i de senere år er foretaget nye danske investeringer i Sydafrika finansieret ved overførsel af midler fra Danmark. Et mindre antal danske virksomheder har imidlertid tidligere etableret virksomhed i Sydafrika. Ved udformningen af lovforslaget er der taget højde for, at investeringer i sådanne virksomheder kan opretholdes på et erhvervmæssigt forsvarligt grundlag.

I overensstemmelse med folketings beslutningen forelægger jeg hermed lovforslaget til folketingets behandling.

Boligministeren (Bollmann):

Hermed tillader jeg mig at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om byfornyelse og boligforbedring.

(Lovforslag nr. L 191).

Byfornynelsesloven blev vedtaget med meget stor tilslutning fra folketingets partier i juni 1982. Ved en ændring i 1983 blev proceduren for beslutninger om boligforbedringer på enkelte ejendomme smidiggjort, og der blev adgang til at fastsætte supplerende regler i byfornynelses- og boligforbedringskapitlet om de kommunale beslutningers indhold, tilvejebringelse og gennemførelse. Samtidig blev reglerne om at stille erstatningsboliger til rådighed for genhusningen gjort til maksimumsregler såvel i henseende til indhold og område som til tidsperiode. Endelig gennemførtes nogle proceduremæssige ændringer vedrørende byfornynelsesnævn og overgangsregler.

I november 1984 blev der fremsat et ændringsforslag til byfornynelsesloven om valg-

frihed mellem indekslån og andre lån, L 70. Baggrunden for dette lovforslag er, at nogle uforudsete likviditetsmæssige problemer for skattepligtige udlejere, der gennemfører byfornyelsesarbejder med indekslån og rentebidrag, fjerner disse udlejerens grundlag for og interesse i at medvirke aktivt i byfornyelsesprocessen. Skulle udlejerne i henhold til denne valgfrihed foretrække almindelige realkreditlån med rentesikring, fører dette til en huslejeudvikling for de gennemførte forbedringsarbejder, som er mindre gunstig for lejerne, end hvis man havde finansieret med indekslån og støttet med rentebidrag. Men det er efter regeringens opfattelse en huslejeudvikling, som lejerne kan leve med. Det kan udlejerne ikke med indekslån.

Hertil kommer, at i alle de tilfælde, hvor de gennemførte forbedringsarbejder – uanset hvilket finansierings- og støttesystem der anvendes – medfører en huslejeforhøjelse, der bringer lejen op på eller over det lejedes værdi, bliver det netop dette loft over det lejedes værdi, der bliver slutlejen efter forbedringernes gennemførelse. I denne situation bliver billedet det omvendte, nemlig at huslejeudviklingen for de gennemførte forbedringsarbejder bliver mere gunstig for lejerne, hvis der vælges almindelige realkreditlån med rentesikring. Det skyldes, at der ikke er nogen aftrapning for rentesikringslån de første 4 år fra lånets start. Først herefter aftrappes rentesikringslånet, men forspringet på de 4 års konstante rentesikring bevares i resten af lånets løbetid – dog lidt afhængigt af forudsætningerne omkring inflationsudviklingen.

Det er beklageligt, at vi ikke har kunnet forhandle L 70 på plads i de mere end 3 måneder, der er gået siden fremsættelsen. Vi er nu for længst inde i den periode, hvor vi må se i øjnene, at der er sket et afbræk i den produktion af planer og beslutninger, som skal føre byfornyelsen videre i de kommende år. Men det er også besynderligt, at vi i dag står med et nyt lovforslag vedrørende byfornynelsesloven, som gør den endnu mere velegnet til at løse sine formål, når vi ikke samtidig fjerner den bremseklovs, som forhindrer, at loven også kan virke inden for de områder, hvor problemerne er størst, nemlig inden for den private udlejningssektor.

Byfornynelsesloven trådte i kraft 1. januar 1983 og havde indtil 1. januar 1985 gyldig-